SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 4 AUGUSTUS 1938

WONINGNOOD IN HET KATTENLAND

HET SLOT MET DE ZILVEREN SLEUTEL

NIEMAND had er ooit over horen spreken. Niemand wist waar dat slot stond. Sommigen meenden: hoog op 'n berg, met lange spitse torens, anderen: diep weggedoken in een vallei, waarvan de toegang werd bewaakt door reuzen. Met zekerheid wist het echter niemand.

De jongens en meisjes droomden er van. Jantje ook en hij zeurde net zo lang, tot moeder op zekere dag haar geduld verloor, Jantje bij het lelletje van zijn oor trok en lachend zei:

„Als je 't dan tóch zo graag zou weten, ga dan maar naar het bos en vraag het aan de eksters."

En Jantje ging naar het bos en vroeg het aan de eksters, de eekhoorns, de spreeuwen, zelfs aan een oude uil, maar ze wisten het geen van alle.

Jantje was moe en ging zitten aan de voet van een boom om zijn boterham op te eten. Kort daarop kwam er een arme man voorbij. Hij leunde op een stok en strompelde moeizaam verder. Toen hij bij Jantje was bleef hij staan en keek smekend naar de boterham, waarin Jantje zo lekker hapte. Jantje kreeg er een kleur van en zonder zich te bedenken nam hij de boterham die hij nog in zijn ranseltje had en gaf hem aan dien armen man, die hem aannam en zijn weg vervolgde zonder iets te zeggen.

„Nou," dacht Jantje, „die zal zijn mond ook niet voorbijpraten."

Toen Jantje weer was gaan zitten, hoorde hij plots geritsel achter de stam waar hij zat. Hij liep om de boom heen en zag er een angstig klein wild konijntje zitten, dat vruchteloos probeerde weg te komen, maar met een van zijn achterpootjes in de klem van een wilddief gevangen zat.

Jantje's liefde voor de dieren kwam onmiddellijk in opstand en zonder zich te bedenken opende hij de klem en lachte, toen het kleine diertje als een pijl uit een boog wegschoot tussen de struiken.

Toen hij dieper en dieper het bos inwandelde kwam hij, niet ver van de eendenvijver, een klein oud vrouwtje tegen. Jantje had veel gelezen over heksen en zijn hartje rikketikte toch wat feller. Het vrouwtje was oud, de haren hingen vreselijk slordig in haar ogen, de hand die de krukstok vasthield was zo mager als een graat. Tja.... het klopte bijna allemaal met de beschrijvingen, die Jantje over heksen had gelezen.

Maar niettemin had Jantje medelijden met het oudje dat 'n grote bos hout op haar schouder droeg. Dat was te veel voor haar leeftijd en daarom zei Jantje, toen het vrouwtje hem was genaderd :

„Hei, vrouwtje, mag ik die bos hout voor u dragen ?"

Het vrouwtje bleef staan en keek hem spottend aan.

„Jij? Mijn bos is groter dan je zelf bent! Hoe zou je dat doen?"

„Kom, laat het mij maar eens proberen," zei Jantje. „Ik ben veel sterker dan u denkt. Dan kunt u op adem komen. Moet u nog ver lopen?"

Het vrouwtje gaf geen antwoord, maar liet de bos hout van haar schouder vallen en toen zag Jantje pas goed, hoe oud ze was.

Niemand wist waar dat slot stond. Sommigen meenden : hoog op een berg . . . .

Haar gelaat was een en al rimpel, maar haar ogen leken wel dansende sterretjes.

Jantje probeerde de bos op te tillen. Dat viel niet mee. Hij zette hem eerst op zijn kant, ging er tegen aan staan, bukte zich en liet de bos zachtjes neerkomen op zijn nek, zodat de twee uiteinden op zijn beide schouders kwamen te liggen.

Sjonge, wat was die bos zwaar! Jantje vroeg zich af hoe het oude vrouwtje die vracht had kunnen optillen.

„Maar kom," dacht hij, „ik ben toch zeker zo sterk als zij en bovendien jong. Ik ben blij, dat ik haar die moeite kan besparen."

Het vrouwtje wees met haar stok de weg aan. Het was niet gemakkelijk, want het leek wel of ze de moeilijkste delen van het bos opzocht. Jantje dreigde meer dan eens te struikelen, maar dan schaamde hij zich, klemde de tanden opeen en dacht:

„Wie A zegt, moet ook B durven zeggen. Zodra we in haar hutje zijn, kan ik uitrusten en wat drinken. Ik zal haar dan vragen of zij weet waar het slot is met de zilveren sleutel. Zij is zo oud, dat zij het zeker zal weten."

Eindelijk kwamen ze aan een hutje. Het was maar goed ook, want Jantje kon haast niet meer. Zijn schouders zagen zeker bont en blauw, maar toen hij de bos hout neerlegde waar hij moest liggen, blonk er toch tevredenheid in zijn ogen. Hij had voor geen geld van de wereld gewild dat hij die bos niet had gedragen.

Het vrouwtje zei nog steeds niets, maar ze plaatste een lekkere beker schuimende melk voor Jantje en toen hij hem opdronk meende hij nog nooit zoiets lekkers te hebben geproefd. Ofschoon moeder thuis altijd moeite had om Jantje een beker melk te doen drinken.

Toen sprak het vrouwtje voor het eerst en wat ze zei verwonderde Jantje heel erg.

„Velen," zei ze, „willen er heen gaan, maar weten de juiste weg niet om er te komen. De meesten willen ook het reisgeld niet betalen en komen er nooit."

Jantje keek haar beteuterd aan. Het vrouwtje knikte en hoe langer Jantje naar haar keek, hoe meer hij zich verwonderde.

Hij zag het oude vrouwtje steeds meer veranderen. De rimpels verdwenen, de sluikharen werden met een zilveren glans overgoten en boven het voorhoofd prijkte een zilveren kroon met drie grote, schitterende, zilveren sterren.

„Ik ben de fee van het slot met de zilveren sleutel, Jantje. Je hebt al zo vaak verlangd in mijn paleis binnen te komen en nu zie je dat het je gelukt is. Kom, ik zal je mijn paleis laten zien."

Wat was Jantje blij. Dat kunnen jullie begrijpen. Aan de hand van de fee mocht hij door het hele paleis wandelen en vanuit de ramen keek hij neer op de wereld, die als een veld van witte bloesem onder hen lag. Dat was wondermooi. Nooit te voren had Jantje kunnen denken, dát de wereld zó mooi was.

In een zaal zag Jantje een statigen man zitten, die vol ijver in een dik boek zat te pennen, opkeek toen Jantje binnentrad en hem glimlachend toeknikte.

En tot zijn verwondering herkende Jantje in dien man den armen zwerver, aan wien hij een van zijn boterhammen had gegeven.

Maar hij was nog niet aan het einde van zijn verrassingen. Toen hij met de fee in de prachtige tuin liep, voelde hij iets naast zich lopen. Hij keek neer en zag een donzig, allerleukst konijntje, dat zijn wollig snoetje tegen Jan's benen wreef en hij hoorde duidelijk hoe het diertje fluisterde:

„Dank je wel, hoor, dat je me bevrijd hebt uit die klem. Anders was ik zeker doodgegaan."

Jantje ontmoette nog veel méér. Alles wat hij thuis voor moeder had gedaan, alles wat hem moeite en inspanning had gekost en tegen zijn zinnetje in was gegaan, alle bevliegingen van koppigheid, die hij had moeten overwinnen, thuis en op school: dat alles ontmoette hij in het slot met de zilveren sleutel op de ene of andere manier.

En toen ze uitgewandeld waren lachte de fee en ze legde haar fijne handen op zijn schouders en zei:

„Dat is het slot met de zilveren sleutel, Jantje. Zie je die drie sterren op mijn kroon? Dat zijn de goedheid, de menslievendheid en de hulpvaardigheid. Wie goed is, menslievend en hulpvaardig, betaalt het reisgeld dat vereist is op de weg naar het slot met de zilveren sleutel. De anderen komen er nooit...., nooit....!"

En toen was de fee plots weer weg. En ook het paleis was weg. En Jantje zat te dromen aan de voet van een oude beuk.

Maar er was een wonderlijk licht in hem, dat bleef schijnen en waarop Jantje altijd de blik hield gericht.

En toen hij thuiskwam en moeder zijn stralend gezicht zag, keek ze hem verwonderd aan en vroeg:

„Zo, Jantje, weet je nu waar het slot met de zilveren sleutel is?"

„Ja," zei Jantje, „ja, moeder, nu weet ik het. Ik ben er geweest en ik hoop er nog dikwijls terug te keren. Ik zal mijn best doen, opdat 't reisgeld altijd moge klaar liggen."

„Ik ben de fee van het slot met de zilveren sleutel, Jantje."

„Reisgeld?" zei moeder. „Maar jongen, droom je?"

„Nee, moeder," lachte Jantje, „want ik heb de fee met de drie zilveren sterren gezien. En het was zo'n leuk konijntje, moeder, enne...."

Maar moeder schaterde het uit, totdat de kleine Janneman op haar knie klom en alles uitvoerig vertelde. En toen blonk er vreugde in moeders ogen en ze streelde hem over zijn kroezelkop en fluisterde:

„Prachtig, Janneman. Hou vast, jongen, en vertel aan niemand dat wij twee de weg naar het slot met de zilveren sleutel hebben gevonden."

En toen Jantje in zijn bedje lag en moeder zich over hem heenboog, had ze maar één wens: dat Janneman altijd die weg naar het slot met de zilveren sleutel zou blijven vinden en dat hij uit de hoogte de wereld zou kunnen blijven zien als een weelde van witte bloesem, waarin geen smet was te vinden.

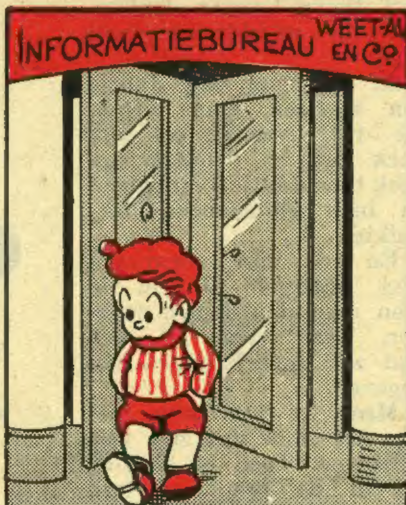
V. LATTE

BOB DOLLEMAN INFORMEERT

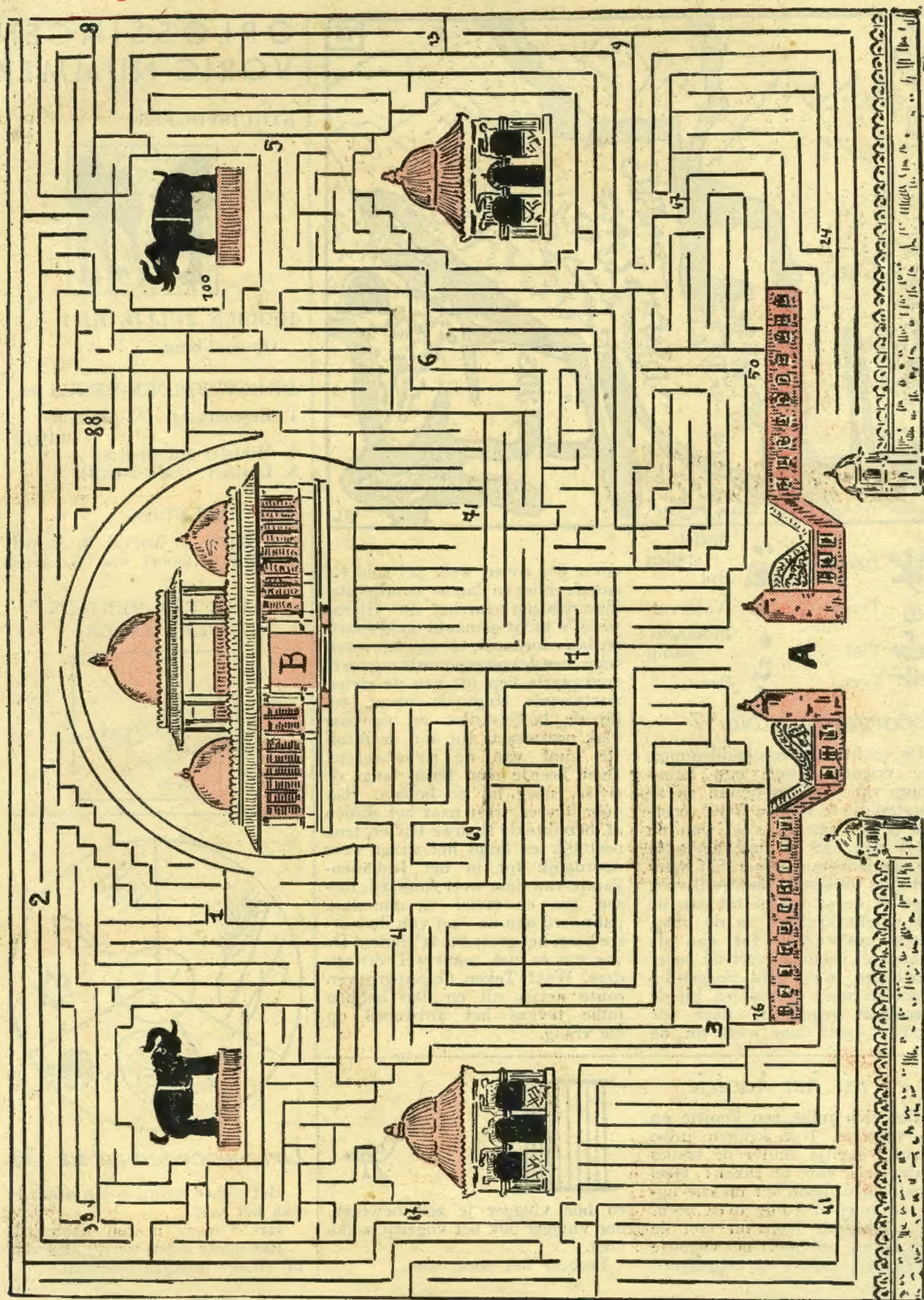

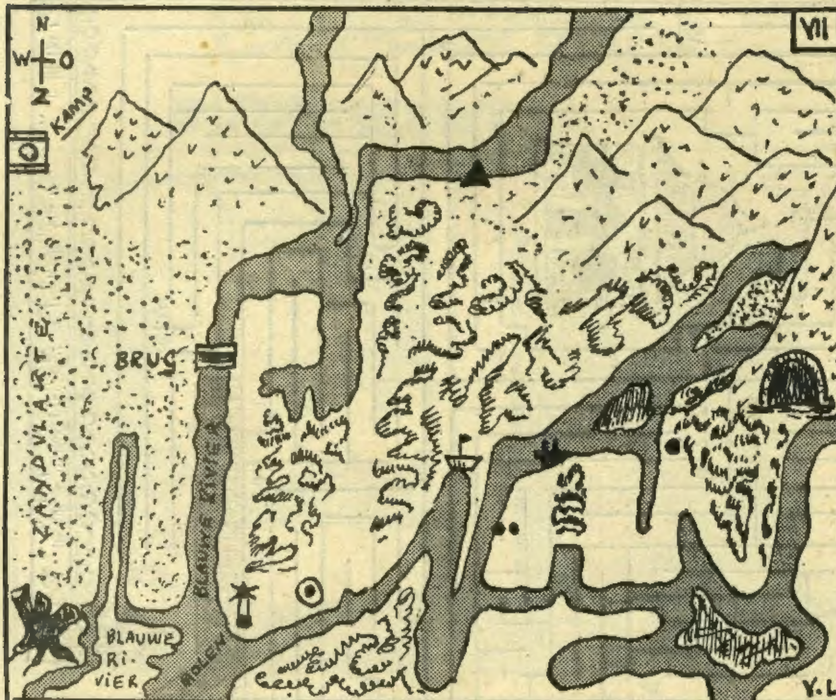

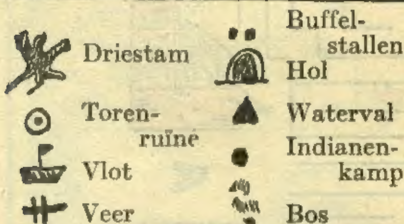

Het paleis van keizer Abu Kelim (Zie blz. 7)

BONT ALLERLEI

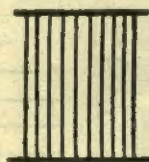

Spoorzoekers No. 7

De nacht te voren hadden onze drie vrienden rond hun kamp sporen van een vos gezien en ze besloten die te volgen. Eerst oostwaarts tot aan de voet van de eerste berg, dan pal zuidwaarts tot aan de Driestam, waar het weer oost ging tot aan de Blauwe Rivier, langs de oever verder tot aan de brug. Daar kruisten ze de brug, gingen oostwaarts, tot aan de rivierarm, volgden weer de oever naar noord, west, zuid, sloegen bij de molen weer oost af en bij de torenruïne regelrecht naar de waterval, van daar west tot de oever der rivier, weer pal zuid tot aan de rivier en dan de noordoostelijke richting naar het slot. Hierna werd 'n tocht gemaakt zuidwaarts en dan noordoost, tot aan het meer, waar men de vossesporen terugvond, zuidwaarts liep tot aan de rivier, westwaarts langs de oever, tot bij de buffelstallen en vandaar vlak oostwaarts tot aan de uiterste punt van de rivierboezem. Daar keerde men terug langs de rivier, sloeg bij de bossen, vlak vóór 't veer, weer naar het zuiden af, bereikte de Blauwe Rivier, trok oostelijk en langs het water weer noordelijk tot in het Indianenkamp, van daar weer zuidoost, tussen bos en rivier in om dan, pal noord aan de voet van de laatste berg, het grote hol te vinden. De vos was er niet, maar wel wat anders. Wat? Teken de aangegeven route netjes uit en dan hebben jullie tevens het antwoord op die vraag.

In en uit het kooitje

Hier zien jullie een kooitje en een vogeltje. Hoe krijgen jullie nu dat vogeltje achter de tralies zonder iets aan te raken? Heel gemakkelijk. Laat het plaatje liggen en buig er jullie over heen. Hoe dichterbij men nu met de ogen komt, hoe meer het vogeltje het kooitje nadert en omgekeerd

en hoe vlugger je zelf beweegt, hoe vlugger ook het vogeltje zulks doet.

Probeer het maar eens.

OPLOSSINGEN VORIG NUMMER

STRUISVOGELS

HEBBEN JULLIE ME ?

Op-haal-brug.

DRIE-WOORDEN-REBUS 35

1. Eigenzinnig (Ei-gen-z-in-n-(w)ig).
2. Minister (min-i-ster).
3. Lusthof (lus-t-ho(k)f).

VIJF VALLETJES

1. Bijval. 2. Toeval. 3. Aanval. 4. Meerval (soort vis). 5. Afval.

VAN EEN HERT EN EEN JAGER

Drie-woorden-rebus 36

Het eerste woord is een gedeelte van het jaar.

Het tweede is een naamlijst.

Het derde is een werkwoord, dat bij elkaar brengen betekent.

ONZE VACANTIEPRIJSVRAAG

HET PALEIS VAN KEIZER ABU KELIM

ER was eens een machtige keizer van een groot rijk. En omdat hij machtig was en zijn rijk groot, woonde hij ook in een reusachtig mooi paleis met talrijke koepels; men noemde het: 't paleis van keizer Abu Kelim. Of het toverslot. Dat paleis stond in een grote tuin. Niet een gewone tuin, o nee. Het was een werkelijke doolhof met veel gangen en paden en er stonden in die tuin ook allerlei gebouwtjes, waarin dieren woonden. Je moest dus heel goed op je tellen passen, wanneer je de ingang voorbij was, want het was geen kleinigheid om de goede weg te vinden. Maar.... wanneer men de goede gang had gevonden en bij het paleis B was gekomen, was men nog niet binnen. Nee, hoor. Daar stond men voor de grote bronzen deur met het toverslot. Om dat slot te openen moest je een getal van acht cijfers kennen en kende je dat niet, dan kon je onverrichterzake terugkeren.

Hoe moest je nu aan dat getal komen? Nou, zo moeilijk was het niet. Er was één goede gang, die van de poort A naar het slot B leidde. Wie die gang vond en goed oplette, kwam op zijn weg acht paaltjes tegen en op ieder paaltje stond duidelijk een cijfer. Van A naar B kwam je dus de acht cijfers van het toverslot tegen in de volgorde waarop ze in het hele getal stonden. Wie niet oplette of een cijfer oversloeg, kwam natuurlijk niet binnen.

Dus, beste meisjes en jongens, nu maar goed gezocht. Probeer eerst de weg te vinden van poort A naar paleis B, streep die weg aan en ga dan later na welke getallen langs die route staan.

Wanneer jullie door de poort A zijn, liggen er vijf wegen voor jullie open. Eén daarvan is de goede, maar zelfs wanneer je die goede vindt liggen er nog veel struikelblokjes. De beste methode is om alle vakjes, die op n i e t s uitlopen, gewoon te kleuren, dan zie je ten slotte vanzelf wel waar de goede weg ligt. Met geduld komen jullie er zeker en vast.

Is het getal gevonden, schrijf dit dan op en stuur het zo spoedig mogelijk aan

Redactie Sjors, Nassaulaan 51, Haarlem.

Zet in de linkerbovenhoek: V a c a n t i e p r i j s v r a a g en sluit geen andere correspondentie bij. De oplossingen moeten vóór 15 Augustus a.s. bij ons binnen zijn. Wat na die datum binnenkomt, doet niet mee.

Onder hen, die het tovergetal hebben ontdekt, verloten we 100 mooie prijzen, te verdelen als volgt:

Een eerste prijs voor meisjes:
VERCHROOMD ZILVEREN MEISJESHORLOGE

Een eerste prijs voor jongens:
VERCHROOMD ZILVEREN JONGENSHORLOGE

Verder: 6 wekkerklokjes, 12 zakmesjes, 15 portemonnaies, 2 dozen zeep met eau de cologne, 3 puzzles, 15 doosjes oliekrijt „Talens", 15 halmaspelen, 10 spelen „Mens, erger je niet", 10 zakpotloden voor meisjes en 10 voor jongens.

Jullie doen natuurlijk allemaal mee? Laat eens kijken of jullie goede spoorzoekers en -zoeksters zijn en of jullie allemaal keizer Abu Kelim te slim af zijn. Maar vooral, zend tijdig in, d.w.z. v ó ó r 15 A u g u s t u s a.s.

En nu aan het werk en veel succes.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

MOET BETALEN!

19

